

[Aksel Møller.]

ds., dagen efter at det forlig, hvis resultater her er til forhandling, blev indgået. Der er i denne udtalelse af den højtærede statsminister en erkendelse af, at en kreditindskrænkningspolitik dog er nødvendig, den må bare ikke være hårdhændet. Deri kan jeg være enig med den højtærede statsminister. Hensigten må sandelig ikke være at gennemføre en *hårdhændet* kreditstramning; hensigten må være at gennemføre den *nødvendige* kreditstramning, og den højtærede statsminister vil sikkert ikke kunne bestride, at det, som her er aftalt om statslån, i forhold til det, der skal udbetales over statskassen, ikke kan være nok til fremover at give den nødvendige stramning.

Altså er vi med dette forlig nu dog nået så vidt, at vi har fået anerkendt vort krav om kreditindskrænkning. Tilbage står så diskussionen om, i hvilken udstrækning en sådan politik er nødvendig.

Den højtærede regering sætter som målet for sin politik at opretholde en høj økonomisk aktivitet af hensyn til beskæftigelsen. Den tror altså på, at den varetager beskæftigelseshensyn gennem den politik, den fører. Vil den højtærede finansminister virkelig påstå, at blot man stiller penge til rådighed til den lavest mulige pris for investeringsopgaver, formår man at skaffe alle hænder i arbejde? Ser den højtærede finansminister da ikke, at den største trusel mod beskæftigelsen er det voksende underskud på betalingsbalancen? Hvorledes kan det være muligt at beskæftige befolkningen, hvis udlandet i ængstelse for sine tilgodehavender hos Danmark formindsker vor adgang til import — og til import af netop de varer, som er af fundamental betydning for, at folk overhovedet kan beskæftiges? Mener den højtærede finansminister virkelig, at vi skal lade denne stå til-politik fortsætte, indtil vore leverandører siger stop? Og har den højtærede finansministers politik noget middel til at bringe dette underskud ned?

Den højtærede handelsminister har på sin side meget forstandigt erklæret, at vi må fastholde de frilister, som allerede er givet, og som omfatter ca. 50 pct. af vor import fra OEEC-landene. Det vil sige, at det hidtil fornemste våben for denne regerings politik: reguleringerne af importen, kun i begrænset udstrækning er til dens rådighed fremover. Ja, men hvilke midler har den så til sin rådighed? Kan den højtærede finansminister påvise andre fremgangsmåder end dem, vi påviser, og som man altså nu fra regeringens side nølende og

tvungent har gjort en indrømmelse til, da man gik ind for optagelsen af statslånet?

Jeg kan ikke godkende teorien om, at Danmark under de nuværende økonomiske vilkår med al deres usikkerhed er i stand til at investere sig igennem sine øjeblikkelige vanskeligheder. Jeg er overbevist om, at en sådan mulighed ikke eksisterer, dels fordi vilkårene for vor industri er så ringe, som tilfældet er, i konkurrencen med andre lande, som gennem dobbeltprissystemer og toldforanstaltninger har heldgaderet sig, dels fordi afsætningsmulighederne for en yderligere forøget landbrugsproduktion ligesåvel kan føre til et prisfald på landbrugsvarer og dermed til en forringet valutaindtægt. Der findes derfor ikke anden vej i det aktuelle øjeblik til at bringe underskuddet på betalingsbalancen ud af verden end at lægge en dæmper på importen, og den eneste vej, der er hertil, er en strammere pengepolitik.

Jeg vil gerne fremhæve, at den beslutning, som nu er taget om optagelse af statslån på 200 mill. kr., kun for en kort tid vil virke kreditindskrænkende, hvis regeringen da får lov til over statsfinanserne at stille 430 mill. kr. netto til rådighed for markedet i det kommende år.

Under forhandlingerne fandt jeg ingen ængstelse for disse tal hos den højtærede finansminister; tværtimod syntes han sorgløs og fandt, at den almindelige økonomiske udvikling af sig selv ville medføre den nødvendige likviditetsbalance. Den højtærede regering trøster sig nemlig med, at underskuddet på betalingsbalancen på 600—700 mill. kr. vil føre til en ligevægt på pengemarkedet.

Men den højtærede regering overser her ved ganske, at hvis man pumper penge ud over statskassen, fordi man vil sikre de fornødne likvide midler til at aftage den strøm af varer fra udlandet, som vi ikke er i stand til at betale med vort eget arbejde, kommer man aldrig betalingsunderskuddet tillivs — ja, tværtimod man forøger det. Alt taler derfor for, at den politiske kamp om disse spørgsmål må gå videre. Hvis regeringen ikke selv vil tage føringen i den rigtige retning, må vi andre søge at gøre det, og vi vil gøre det. Det er blevet påstået, at postbudet altid ringer to gange. Dette er den første ringning. Så meget desto mere må vi fortsætte med at bekæmpe den højtærede regerings økonomiske politik, som den aftale, vi nu har indgået, betyder, at der, omend kun langsomt dog vil blive stillet 200 mill. kr. af de „fængslede“ Mar-